

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 328/2015
04.06.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранка Станића и Гордане Ајншпилер Поповић, чланова већа, у радном спору тужиоца Д.Н. из У., чији је пуномоћник Г.Н.Ђ., адвокат из Б., против тужене Републике Србије-Министарства финансија и економије-Управа царина, коју заступа Државни правобранилац у Београду, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3551/14 од 12.11.2014.године, у седници већа одржаној 04.06.2015.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3551/14 од 12.11.2014.године.

Образложење

Пресудом Прво основног суда у Београду П1 3466/12 од 27.06.2014.године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да исплати тужиоцу зараде за период од 15.06.1996.године до 10.01.2000.године у месечним износима и са законском затезном каматом као у изреци првостепене пресуде. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да исплати тужиоцу на име регреса за годишњи одмор за 1996, 1997, 1998, 1999. и 2000.годину, у ближе наведеним износима са законском затезном каматом. Ставом трећим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да на име накнаде нематеријалне штете због умањења животне активности, претрпљеног страха и вишегодишњих поремећаја психичког и телесног функционисања исплати ближе наведене износе са законском затезном каматом. Ставом четвртим изреке одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка. Ставом петим изреке одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3551/14 од 12.11.2014.године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена

првостепена пресуда. Одбијен је захтев тужиоца за накнаду парничних трошкова насталих у другостепеном поступку.

Против другостепене пресуде тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу овлашћења из члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11) и члана 23. Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 55/14) у границама разлога наведених у ревизији, а пазећи по службеној дужности на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП и на правилну примену материјалног права нашао да ревизија тужиоца није основана.

У проведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеним чињеницама тужилац је био у радном односу код тужене на радном месту цариник-сарадник. Решењем Савезне управе царина-Царинарница Д. од 12.04.1996.године, тужилац је привремено удаљен почев од 15.04.1996.године до окончања дисциплинског поступка због повреде радне дужности. Одлуком дисциплинске комисије органа царинске службе, Савезне управе царина од 10.10.1996.године, тужилац је оглашен одговорним што је дана 05.04.1996.године, као службено лице цариник-сарадник, приликом обављања службене дужности-контроле путничког и робног промета на граничном прелазу К., Царинарница С., од улазних путника у аутобусу примио на поклон износ од 1.165 немачких марака и 460 швајцарских франака, са цигаретама, вискијем и свежим пилећим батацима, на тај начин што је након прегледа особља аутобуса, кесе у којима су се налазиле поклоњене ствари односио у оближњи ресторан, да би ствари узео на крају смене, када је са истим затечен, чиме је учинио тежу повреду радне дужности, примање поклона у вези са задацима и пословима радника из члана 60. став 1. тачка 13. Закона о царинској служби, те је тужиоцу изречена дисциплинска мера престанка радног односа. Решењем другостепене дисциплинске комисије од 13.03.1997.године, укинута је одлука дисциплинске комисије од 10.10.1996.године и предмет враћен на поновно одлучивање. Дисциплинска комисија донела је одлуку 18.07.1997.године по којој је тужилац оглашен одговорним због учињене теже повреде радне дужности из члана 60. став 1. тачка 13. наведеног Закона о царинској служби, те је тужиоцу изречена дисциплинска мера престанак радног односа. Решењем другостепене дисциплинске комисије од 23.12.1999.године, назначена одлука је укинута и враћена на поновно одлучивање. Одлуком Савезне управе царина-Дисциплинске комисије од 20.11.2000.године, обустављен је дисциплински поступак против тужиоца, због наступања застарелости вођења поступка и тужилац је враћен на рад 01.01.2001.године. У спроведеном поступку пред првостепеним судом је утврђено да је решење о удаљењу тужиоца било законито док је трајало, због тога што су се у радњама и поступцима тужиоца стекли елементи теже повреде радне дужности и то

примања мита, односно поклона или остваривање других користи у вези са задацима и пословима радника или службе или послуга или омогућавање послуге новцем или другим стварима од вредности, прописане чланом 60. став 1. тачка 13. наведеног Закона о царинској служби, да кривица тужиоца, као запосленог за повреду радне дужности утиче на остваривање права на накнаду, јер је тежа повреда радне дужности учињена од стране тужиоца, која повреда представља узрок штете, чијем је настанку искључиво тужилац допринео, због чега нема законских услова за одговорност тужене, па је тужбени захтев тужиоца одбијен као неоснован.

На утврђено чињенично стање, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су тужбени захтев тужиоца у целости одбили.

Одредбом члана 60. став 1. тачка 13. Закона о царинској служби („Службени лист СФРЈ“, бр. 56/80 и 49/87), прописано је да се тежом повредом радне дужности сматра примање мита, односно поклона или остваривање других користи у вези са задацима или пословима радника или службе или послуга или омогућавање послуге новцем и другим стварима од вредности. Одредбом члана 65. истог закона прописано је да поступак за утврђивање одговорности радника, органа царинске службе за повреду радне дужности, не може се покренути ни водити после истека једне године од дана када је повреда извршена. Ако повреда радне дужности истовремено представља кривично дело, царински или девизни прекршај, рок за застарелост за покретање и вођење дисциплинског поступка је исти као и рок за кривично гоњење за то кривично дело, односно рок у којем се може покренути прекршајни поступак.

Одлуком Савезне управе царина-Дисциплинска комисија органа царинске службе од 20.11.2000.године обустављен је дисциплински поступак против тужиоца јер је наступила застарелост вођења поступка. На основу изведених доказа и утврђених чињеница, правилно су нижестепени судови закључили да одлука од 20.11.2000.године нема утицаја на законитост одлуке о удаљењу тужиоца, јер је одлука о удаљењу тужиоца била законита. Наиме, у проведеном поступку пред првостепеним судом је утврђено да су се у радњама тужиоца стекли елементи теже повреде радне дужности, а то је примање мита, односно поклона или остваривања других користи у вези са задацима и пословима радника или службе или послуга или омогућавање послуге новцем и другим стварима од вредности из члана 60. став 1. тачка 13. Закона о царинској служби, да је тужилац повреду учинио својом кривицом и да је стога настанку штете тужилац искључиво допринео, те да нема право на накнаду материјалне штете у висини неисплаћене зараде за период од 15.06.1996.године до 10.01.2000.године. Правилна је одлука нижестепених судова да је неоснован и захтев тужиоца за накнаду неисплаћени регрес за годишњи одмор за тражени период.

Правилно су нижестепени судови одбили захтев тужиоца за накнаду нематеријалне штете, јер је тужилац својим радњама допринео да до штете дође. Захтев за накнаду нематеријалне штете због умањења животне активности и страха је неоснован и из разлога што је потраживање застарело на основу одредбе члана 376. став 1. и 2. Закона о облигационим односима, а

налазом и мишљењем вештака је утврђено да не постоји узрочно последична веза између удаљења тужиоца и накнадног погоршања здравља у односу на умањење животне активности. У односу на страх тужилац није доказао да је поступак код тужене вођен шиканозно и злонамерно, а вид штете за који тужилац тражи исплату на име вишегодишњег поремећаја психичког и телесног функционисања није прописан одредбом члана 200. Закона о облигационим односима.

Неосновано у ревизији тужилац истиче да су нижестепене одлуке незаконите, јер је против њега покренут кривични поступак који је окончан одустанком јавног тужиоца од кривичног гоњења. Према утврђеним чињеницама, јавни тужилац је одустао од кривичног гоњења сматрајући да тужилац није извршио кривично дело које му је стављено на терет, али је на основу изведених доказа и утврђених чињеница у нижестепеним одлукама правилно закључено да је тужилац учинио теже повреде радне дужности из члана 60. став 1. тачка 13. Закона о царинској служби и да је стога одлука о удаљењу тужиоца била законита, те да тужилац нема право на накнаду материјалне и нематеријалне штете коју потражује у овом поступку.

Врховни касациони суд је ценио и остале наводе у ревизији тужиоца, па је нашао да су без утицаја на правилно донету одлуку нижестепених судова.

На основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП, ревизија тужиоца је одбијена као неоснована.

**Председник већа-судија,
Бранислава Апостоловић,с.р.**